

Դանիելի գիրքը — Թիվ երեսուններկու

Առյուծներից մինչև խաբեություն. խորքային ուսումնասիրություն Դանիել 6-ի և վերջին ժամանակների մարգարեության մասին

Jeff Pippenger

2023-12-27

Դանիելի գրքի վեցերորդ գլուխը Դանիելի առաջին վեց գլուխների երրորդ գիծն է, որը անմիջականորեն ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի մի պատկերացում: Երրորդ գլխում Նաբուգոդոնոսորի ոսկե արձանը և երեք արժանավորները ներկայացնում են այն դրոշմը, որ բարձրացվում է, և որին նայում է ամբողջ աշխարհը:

Այն ժամանակ Նաբուգոդոնոսոր թագավորը մարդ ուղարկեց՝ հավաքելու իշխաններին, փոխարքաներին, կուսակալներին, դատավորներին, գանձապետներին, խորհրդականներին, ոստիկանապետներին և նահանգների բոլոր իշխանավորներին, որպեսզի գան այն արձանի նվիրագործությանը, որ Նաբուգոդոնոսոր թագավորը կանգնեցրել էր: Դանիել 3:2:

Երրորդ գլխում երեք արժանավորները հրաժարվեցին խոնարհվելուց, և նրանց այդ արարքը նրանց վրա բերեց հնոցի հալածանքը, մինչդեռ Դանիելը վեցերորդ գլխում օրական երեք անգամ խոնարհվում է, և նրա այդ արարքը նրա վրա բերեց առյուծների գրի հալածանքը: Տող առ տող՝ նրանք ներկայացնում են Կիրակնօրյա օրենքի հալածանքը՝ որպես երկրպագության վերաբերյալ որոշում, որը երկու դեպքում էլ արդեն իսկ որոշված է եղել հավատարիմների կողմից: Երեքի և մեկի այն համադրությամբ ներկայացվածները, որը խորհրդանշում է հարյուր քառասունչորս հազարը, հաստատվել են ճշմարտության մեջ նախքան հալածանքի սասանման գալը:

«Հրեշտակն ասաց. «Ուրացի՛ր ինքդ քեզ. դուք պետք է արագ առաջ գնաք»: Մեզանից ոմանք ժամանակ են ունեցել՝ ճշմարտությունը ստանալու և քայլ առ քայլ առաջ ընթանալու համար, և մեր արած յուրաքանչյուր քայլ մեզ ուժ է տվել՝ հաջորդը կատարելու: Բայց այժմ ժամանակը գրեթե ավարտված է, և այն, ինչ մենք սովորել ենք տարիների ընթացքում, նրանք պիտի սովորեն մի քանի ամսում: Նրանք նաև շատ բան պիտի մոռանան և շատ բան պիտի նորից սովորեն: Նրանք, ովքեր հրամանագրի հրապարակման ժամանակ չեն ընդունելու գազանի դրոշմը և նրա պատկերը, պետք է այժմ վճռականություն ունենան ասելու. Ո՛չ, մենք չենք հարգի գազանի հաստատությունը»: Early Writings, 68.

Հինգերորդ գլխում կիրակնօրյա օրենքը վերաբերում է երկրային գազանի ավարտին և այն դատաստանին, որ բերվեց այն թշնամիների կողմից, որոնք եկան պատի միջով:

Այն գիշերը քաղդեացիների արքա Բաղտասարը սպանվեց: Եվ մարացի Դարեհը ստացավ թագավորությունը՝ լինելով մոտ վաթսուներկու տարեկան: Դանիել 5:30, 31.

Վեցերորդ գլխում նույնացվում է Աստծո ժողովրդի կնքումը, որը ներկայացված է առյուծների գուրի վրա թագավորի կնիքը դրվելով:

Եվ մի քար բերվեց ու դրվեց գուրի բերանին. և թագավորը կնքեց այն իր մատանիով, ինչպես նաև իր մեծամեծների մատանիով, որպեսզի Դանիելի վերաբերյալ որոշումը չփոխվի: Դանիել 6:17.

Բոլոր երեք զծերն էլ նպաստում են այն դրոշի բնութագրերին, որը ամպի մեջ բարձրացվում է Հայտնություն գրքի տասնմեկերորդ գլխում նկարագրված մեծ երկրաշարժի ժամին:

Եվ նրանք երկնքից մի մեծ ձայն լսեցին, որ ասում էր նրանց. «Ելե՛ք այստեղ»: Եվ նրանք ամպի մեջ երկինք ելան, և նրանց թշնամիները տեսան նրանց: Եվ նույն ժամին մեծ երկրաշարժ եղավ, և քաղաքի տասներորդ մասը փլվեց, և երկրաշարժի մեջ մարդկանցից յոթ հազար սպանվեցին. իսկ մնացյալները սարսափեցին և փառք տվեցին երկնքի Աստծուն: Հայտնություն 11:12, 13.

Դանիելի վեցերորդ գլուխը նշանավորում է Աստծո ժողովրդի կնքումը, սակայն ավելի որոշակիորեն այն վերաբերում է այն դաշինքի պատժին, որը կազմված էր «իշխաններից, կառավարիչներից, նախարարներից, խորհրդականներից և զորապետներից», որոնք թագավորին խաբեցին, որպեսզի նա Դանիելին մահվան մատնի: Թագավորի խաբված լինելը (պետության խորհրդանիշը) կարևոր մարգարեական թեմա է՝ ներառելով մի շարք մարգարեական վկաներ: Ի տարբերություն երրորդ գլխի Նաբուգոդոնոսորի կամ հինգերորդ գլխի Բաղտասարի, որոնք երկուսն էլ անտեղյակ էին Դանիելից և երեք վկաներից մինչև ճգնաժամի գալը, Դարեհի «նախապատվությունը» Դանիելի հանդեպ, նախքան ճգնաժամը, ցույց է տալիս Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի համար մի այլ միջավայր:

Դանիելը «գերադասված» էր մյուս երկու նախարարներից, և այդ երեք նախարարները կանգնած էին հարյուր քսան իշխանների վրա: Դանիելը նախ և առաջ հակադրվում է նախարարներին և իշխաններին, և նա առավելությամբ արժանանում է բարեհաճության այն երկուսի նկատմամբ, որոնք կազմում են խաբեության դաշնակցություն՝ ներկայացված հինգ թվով (հինգ անմիտ կույսեր):

Դարեհին հաճելի թվաց թագավորության վրա նշանակել հարյուր քսան իշխաններ, որպեսզի նրանք լինեն ամբողջ թագավորության վրա. և նրանց վրա՝ երեք նախագահներ, որոնցից Դանիելը առաջինն էր, որպեսզի իշխանները նրանց հաշվետու լինեն, և թագավորը վնաս չկրի: Այն ժամանակ այս Դանիելը գերադասվեց նախագահներից և իշխաններից, որովհետև նրա մեջ գերազանց հոգի կար. և թագավորը մտադիր էր նրան նշանակել ամբողջ թագավորության վրա: Այն ժամանակ նախագահներն ու իշխանները սկսեցին առիթ որոնել Դանիելի դեմ՝ թագավորության գործերի վերաբերյալ, բայց չկարողացան գտնել ոչ մի առիթ և ոչ մի մեղք, որովհետև նա հավատարիմ էր, և նրա մեջ ոչ մի սխալ կամ մեղք չէր գտնվում: Այն ժամանակ այդ մարդիկ ասացին. «Մենք այս Դանիելի դեմ ոչ մի առիթ չենք գտնի, եթե միայն չգտնենք նրա դեմ՝ իր Աստծու օրենքի վերաբերյալ»: Դանիել 6:1–5.

Դարեհը գործածվում է՝ պատկերավոր ցույց տալու այն խաբեությունը, որ իրականացվում է թագավորի դեմ, որը ներկայացնում է աշխարհի վերջում եղող տասը թագավորներին (Միավորված ազգերի կազմակերպությունը): Այդ խաբեությունը նպաստում է այն ատելությանը, որ տասը թագավորները (Միավորված ազգերի կազմակերպությունը) հանդես են բերում պոռնիկի (պապականության) դեմ, ինչի հետևանքով նրանք «նրան ամայի և մերկ կդարձնեն» և «կուտեն նրա մարմինը ու նրան կրակով կայրեն»:

Եվ այն տասը եղջուրները, որ տեսար գազանի վրա, սրանք պիտի ասեն պոռնիկին, և պիտի ամայի ու մերկ դարձնեն նրան, և պիտի ուտեն նրա մարմինը, և կրակով պիտի այրեն նրան: Որովհետև Աստված նրանց սրտերի մեջ դրել է, որ կատարեն Իր կամքը, և միաբան լինեն, և իրենց թագավորությունը տան գազանին, մինչև որ Աստծու խոսքերը կատարվեն: Իսկ այն կինը, որ տեսար, այն մեծ քաղաքն է, որ թագավորում է երկրի թագավորների վրա: Հայտնություն 17:16–18.

Միավորված ազգերի կազմակերպությունը (յոթերորդ թագավորությունը) պիտի կործանի պապականությունը, թեև նրանք հենց նոր էին նրան տվել իրենց թագավորությունը, որովհետև նրանք իշխում են «կարճ ժամանակ»:

Եվ կան յոթ թագավորներ. հինգը ընկած են, մեկը կա, իսկ մյուսը դեռ չի եկել. և երբ գա, պետք է կարճ ժամանակ մնա: Հայտնություն 17:10.

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը՝ Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրի գազանը (Ամերիկայի Միացյալ Նահանգները), հենց նոր ավարտած կլինի իր թագավորությունը յոթանասուն խորհրդանշական տարիների ընթացքում, որոնց մեջ աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորությունը՝ Հայտնության տասներեքերորդ գլխի ծովի գազանը (պապականությունը), մոռացված է եղել Եսայիայի քսաներեքերորդ գլխի այդ յոթանասուն խորհրդանշական տարիների համար:

Եվ պիտի լինի այն օրը, որ Տյուրոսը մոռացության պիտի մատնվի յոթանասուն տարի՝ մեկ թագավորի օրերի համեմատ. յոթանասուն տարվա վերջում Տյուրոսի հետ պիտի լինի, ինչպես պոռնիկի երգում է ասվում: Վերցրո՛ւ քնարը, շրջի՛ր քաղաքում, ո՛վ մոռացված պոռնիկ. քաղցր մեղեդի՛՝ հանիր, շատ երգե՛ր երգիր, որպեսզի քեզ հիշեն: Եվ պիտի լինի, որ յոթանասուն տարվա վերջում Տերը պիտի այցելի Տյուրոսին, և նա պիտի վերադառնա իր վարձքին ու պիտի պոռնկանա աշխարհի երեսի վրա գտնվող երկրի բոլոր թագավորությունների հետ: Եսայիա 23:15–17:

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Աստվածաշնչյան մարգարեության յոթերորդ թագավորությունը՝ տասը թագավորները (Միավորված ազգերի կազմակերպությունը), սկսում է թագավորել, սակայն միայն կարճ ժամանակով, որովհետև այնուհետև տասը թագավորների գլխավոր թագավորը սկսում է իր գործը՝ հարկադրելով ամբողջ աշխարհին համախմբվել գազանի կառուցվածքի ներքո, որը եկեղեցու և պետության միությունն է և խորհրդանշվում է որպես գազանի պատկերը:

Եվ ես տեսա մի ուրիշ գազան, որ ելնում էր երկրից. և նա ուներ երկու եղջյուր՝ գառան նման, և խոսում էր վիշապի պես: Եվ նա նրա առաջ գործադրում է առաջին գազանի ամբողջ իշխանությունը և ստիպում է երկրին ու նրա վրա բնակվողներին երկրպագել առաջին գազանին, որի մահացու վերքը բժշկվել էր: Եվ մեծ նշաններ է գործում, այնպես որ մարդկանց առաջ անգամ կրակ է իջեցնում երկնքից երկրի վրա, և խաբում է երկրի վրա բնակվողներին այն նշաններով, որ նրան տրվել էր գործելու գազանի առաջ ասելով երկրի վրա բնակվողներին, որ պատկեր կանգնեցնեն այն գազանին, որ սրից վերք էր ստացել և կենդանի մնացել էր: Հայտնություն 13:11–14.

Երկրի գազանի (Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների) խորհրդանշաբանության հիմնական տարրերից մեկը, որը սկսվում է որպես գառ և ավարտվում՝ վիշապի պես խոսելով, նրա խոսելն է: Մարգարեական իմաստով խոսելը նշանավորում է օրենսդիր և դատական իշխանությունների գործողությունը:

«Ազգի խոսելը նրա օրենսդիր և դատական իշխանությունների գործողությունն է»:
The Great Controversy, 443.

Երբ Միացյալ Նահանգները նախ խոսեց որպես գառ, նա ստեղծեց Միացյալ Նահանգների Սահմանադրությունը՝ այդպիսով հաստատելով ապաստանի երկիր նրանց համար, ովքեր փախչում էին պապության և Եվրոպայի թագավորների հալածանքից:

Եվ երկիրը օգնեց կնոջը, և երկիրը բացեց իր բերանը ու կուլ տվեց այն հեղեղը, որ վիշապը դուրս էր գցել իր բերանից: Հայտնություն 12:16:

Յոթանասուն խորհրդանշական տարիների ավարտին երկրի գազանը դարձյալ խոսում է, բայց այնժամ՝ որպես վիշապ, երբ պարտադրում է կիրակնօրյա երկրպագությունը, որը պապական իշխանության նշանն է: Երբ պապական իշխանության նշանը պարտադրվում է, պապականությունը հիշվում է, և նա հիշվում է, երբ անօրինական է դարձվում պահել այն Պատվիրանը, որը երբեք չպետք է մոռացվեր:

Հիշի՛ր շաբաթ օրը, որ այն սուրբ պահես: Վեց օր պիտի աշխատես և կատարես քո ամբողջ գործը. բայց յոթներորդ օրը քո Տեր Աստծու շաբաթն է. այն օրում ոչ մի գործ պիտի չանես՝ ոչ դու, ոչ քո որդին, ոչ քո դուստրը, ոչ քո ծառան, ոչ քո աղախինը, ոչ քո անասունը, ոչ էլ քո դռների ներսում եղող պանդուխտը. որովհետև վեց օրում Տերը ստեղծեց երկինքն ու երկիրը, ծովը և այն ամենը, ինչ նրանց մեջ կա, և յոթներորդ օրը հանգստացավ. ուստի Տերը օրհնեց շաբաթ օրը և սրբացրեց այն: Ելք 20:8–11.

Ապա ազգային ուրացությանը հաջորդում է ազգային կործանումը, և այն երեք ուժերը, որոնք աշխարհը տանում են դեպի Արմազեդոն, միավորում են իրենց ձեռքերը:

«Աստծու օրենքի խախտմամբ պապականության հաստատությունը հարկադրող հրամանագրով մեր ազգը լիովին կլիզի իրեն արդարությունից: Երբ բողոքականությունը իր ձեռքը կերկարի անդունդի վրայով՝ բռնելու հռոմեական իշխանության ձեռքը, երբ նա կանցնի վիհի վրայով՝ ձեռք սեղմելու հոգևորապաշտության հետ, երբ այս եռակի միության ազդեցության ներքո մեր

երկիրը կիրառարվի իր Սահմանադրության՝ որպես բողոքական և հանրապետական կառավարության, յուրաքանչյուր սկզբունքից և միջոցներ կձեռնարկի պապական կեղծիքների և մոլորությունների տարածման համար, այնժամ կարող ենք իմանալ, որ եկել է Սատանայի զարմանալի գործունեության ժամանակը, և որ վախճանը մոտ է»։ Վկայություններ, հատոր 5, 451:

Երբ «Բողոքականությունը» (Միացյալ Նահանգները), «հռոմեական իշխանությունը» (Վատիկանը) և «Հոգևորականությունը» (Միավորված ազգերի կազմակերպությունը) ձեռք ձեռքի տան Կիրակնօրյա օրենքի հարցում, նրանք սկսում են աշխարհը տանել դեպի Արմազեդոն, որը ներկայացված է նախ որպես աշխարհին հարկադրելով ընդունել միաշխարհային կառավարության իշխանությունը, որը կազմված է եկեղեցուց և պետությունից, ընդ որում՝ հարաբերության վերահսկողությունը եկեղեցու ձեռքում է: Երկրի գազանի կողմից գործադրվող հրաշքների գործությունը ոչ միայն առաջ է բերում Տյուրոսի պոռնիկի պոռնկությունը երկրի թագավորների հետ, այլև պարտադրում է համաշխարհային գազանի պատկերի «խոսելը»: Մարգարեական սահմանմամբ սա նշանակում է, որ միաշխարհային կառավարությունը պետք է ունենա օրենսդիր մարմին (գտնվում է Նյու Յորքում) և դատական մարմին (գտնվում է Հաագայում):

Եվ խաբում է երկրի վրա բնակվողներին այն հրաշքների միջոցով, որ իրեն իշխանություն էր տրված գործելու գազանի առաջ. ասելով երկրի վրա բնակվողներին, որ պատկեր շինեն այն գազանին, որը սրի վերքն ուներ և կենդանացավ: Եվ նրան իշխանություն տրվեց շունչ տալու գազանի պատկերին, որպեսզի գազանի պատկերը և՛ խոսի, և՛ պատճառ դառնա, որ նրանք, ովքեր չեն երկրպագի գազանի պատկերին, սպանվեն: Եվ նա անում է, որ բոլորը՝ փոքր և մեծ, հարուստ և աղքատ, ազատ և ծառա, նշան ընդունեն իրենց աջ ձեռքի վրա կամ իրենց ճակատների վրա, և որ ոչ ոք չկարողանա գնել կամ վաճառել, բացի նրանից, ով ունի նշանը, կամ գազանի անունը, կամ նրա անվան թիվը: Այստեղ է իմաստությունը: Նա, ով խելք ունի, թող հաշվի գազանի թիվը, որովհետև դա մարդու թիվ է, և նրա թիվը վեց հարյուր վաթսուներեց է: Հայտնություն 13:14-18:

Երկրի գազանը (Միացյալ Նահանգները) կխաբի ամբողջ աշխարհին, որպեսզի ընդունի գազանի համաշխարհային պատկերը՝ այն նույն պատկերը, որ Միացյալ Նահանգները կազմավորել էր, երբ առաջնորդում էր դեպի կիրակնօրյա օրենքը և ի վերջո հարկադրեց այն: Այնուհետև նա լիազորելու է միաշխարհային կառավարությանը՝ մահվան սպառնալիքով և/կամ տնտեսական պատիժներով պարտադրելու իր օրենքները: Դարեհ արքայի խաբեությունը խորհրդանշիչ է այն արքաների խաբեության, որը մարգարեության մեջ բազմիցս նշվում է, որովհետև երբ երկրի գազանը սկսի աշխարհին հարկադրել ընդունելու միաշխարհային կառավարությունը, այն փաստարկը, որով աշխարհին կստիպեն ընդունելու այդ կարգավորումը, այն է, թե այն գործությունը, որ բարկացրել է ազգերին (Իսլամը), պետք է հակադրվի համաշխարհային պատերազմով:

Միացյալ Նահանգները պարտադրում է պապական իշխանության նշանը, որովհետև Աստծո դատաստանները Միացյալ Նահանգներում այնպիսի ճգնաժամային դրություն

էին առաջ բերել՝ հասցնելով մինչև կիրակնօրյա օրենքը, որ առաջարկվեց հետևյալ լուծումը. կաթոլիկության աստծուն վերադառնալով՝ վերջ կդրվեն աճող տնտեսական դժվարություններին: Սակայն կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ այն թշնամին, որ ներքևի պարսպի տակով գաղտագողի ներս էր սողոսկել, բերում է ազգային կործանման դատաստանը:

«Եվ այն ժամանակ մեծ խաբեբան մարդկանց կհամոզի, թե Աստծուն ծառայողները են, որ պատճառ են այս չարիքների: Այն խավը, որ հարուցել է Երկնքի դժգոհությունը, իր բոլոր նեղությունները կբարդի նրանց վրա, որոնց՝ Աստծո պատվիրաններին հնազանդվելը մշտական հանդիմանություն է օրինազանցների համար: Կհայտարարվի, թե մարդիկ վիրավորում են Աստծուն՝ կիրակնօրյա շաբաթը խախտելով, թե այս մեղքն է բերել այն աղետները, որոնք չեն դադարի, մինչև որ կիրակիի պահպանումը խստորեն չպարտադրվի, և թե նրանք, ովքեր ներկայացնում են չորրորդ պատվիրանի պահանջները՝ այսպիսով կործանելով կիրակիի հանդեպ ակնածանքը, ժողովրդի խռովարարներն են՝ խոչընդոտելով նրանց վերականգնվել աստվածային բարեհաճության և ժամանակավոր բարգավաճության մեջ: Այսպես հնում Աստծո ծառայի դեմ հարուցված մեղադրանքը պիտի կրկնվի և նույնքան հիմնավոր հիմքերով. «Եվ եղավ, երբ Աքաաբը տեսավ Եղիային, Աքաաբն ասաց նրան. Մի՞ թե դու ես Իսրայելը խռովեցնողը: Եվ նա պատասխանեց. Ես չեմ խռովեցրել Իսրայելին, այլ դու և քո հոր տունը, որովհետև դուք թողել եք Տիրոջ պատվիրանները, և դու գնացել ես Բաաղների հետևից»: Գ Թագավորաց 18:17, 18: Քանի որ ժողովրդի բարկությունը բորբոքված կլինի կեղծ մեղադրանքներով, նրանք Աստծո դեսպանների նկատմամբ կվարվեն շատ նման կերպով, ինչպես ուխտագանգ Իսրայելն էր վարվել Եղիայի հանդեպ»: Մեծ պայքար, 590:

Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի «մեծ երկրաշարժի» «ժամին» հնչում է նաև իսլամի «երրորդ Վայը», այսինքն՝ Յոթներորդ Փողը, և այն պիտի բարկացնի ազգերին: Ազգերի այդ բարկությունը իսլամի դեմ պիտի գործածվի՝ աշխարհը խաբելու համար, որպեսզի այն ընդունի նույն այն դատարկ խոստումը, որն արդեն իսկ տապալվել էր երկրի գազանի դեպքում: Այդ դատարկ խոստումն այն էր, թե կաթոլիկության իշխանությանը, ինչպես այն ներկայացված է պապական իշխանության նշանով, ենթարկվելով՝ Աստծո աճող դատաստանները պիտի դադարեն: Այդ խոստումը, որն արդեն ապացուցվել էր անարդյունավետ Միացյալ Նահանգների համար, այնուհետև պիտի կիրառվի իբրև խոստում խուճապահար աշխարհին:

Կանգնվի, որ եթե աշխարհի ազգերը միայն համաձայնվեն և թույլ տան, որ մեկաշխարհային կառավարություն հաստատվի՝ Իսլամի կողմից բերված պատերազմին դիմակայելու նպատակով, ապա կայունությունը կվերադառնա: Իսլամը Սուրբ Գրություններում նույնացված այն գործությունն է, որը ամեն մարդու միավորում է Իսլամի դեմ, սակայն այդ միավորումն իսկ թագավորների վերջնական խաբեությունն է:

Եվ Տիրոջ հրեշտակը նրան ասաց. «Ահա դու հղի ես և որդի պիտի ծնես, և նրա անունը Իսմայել պիտի կոչես, որովհետև Տերը լսել է քո նեղությունը: Եվ նա վայրենի մարդ պիտի լինի. նրա ձեռքը բոլորի դեմ պիտի լինի, և բոլորի ձեռքը՝ նրա դեմ, և նա

պիտի բնակվի իր բոլոր եղբայրների ներկայությամբ»: Ծննդոց 16:11, 12.

Իսմայելը իսլամ կրոնի հոգևոր հայրն է: Ճիշտ է, որ Մուհամմադը՝ իսլամի հայրը, պատմության մեջ հայտնվեց միայն յոթերորդ դարում, սակայն հին բառացի ժողովուրդներն այն ժողովուրդներն են, որոնց Աստված գործածում է՝ վերջին օրերում ներկայացնելու հոգևոր ժողովրդին:

Այսպես է ասում Տերը՝ Իսրայելի Թագավորը, և նրա Փրկիչը՝ Ջորաջ Տերը. Ես եմ առաջինը, և Ես եմ վերջինը, և Բնձնից բացի Աստված չկա: Եվ ո՞վ, ինչպես Ես, պիտի կանչի, և պիտի հռչակի դա, և ինձ համար կարգի դնի, այն ժամանակվանից ի վեր, երբ Ես հաստատեցի հին ժողովուրդը: Եվ գալիք բաները, և այն, ինչ պիտի գա, թող ցույց տան նրանց: Եսայիա 44:6, 7.

Մինչ Իսմայելի ծնվելը, նրա անունը տրվեց, և նրա մարգարեական դերը սահմանվեց: Նրա հոգևոր ժառանգների ձեռքերը պիտի լինեն «ամեն մարդու դեմ, և ամեն մարդու ձեռքը» պիտի լինի «նրա դեմ»: Եվ, ի տարբերություն առաջադիմական լիբերալիզմի հիմար ուսմունքի, Աստվածաշունչը սովորեցնում է, որ Իսմայելը պիտի «բնակվի իր բոլոր եղբայրների ներկայությամբ»: Նրանք չեն ձուլվում իրենց շրջապատող մշակույթին, այլ շատերը դատապարտում են այն, բողոքում են դրա դեմ և հարձակվում են դրա վրա: Իսմայելի ոգին այն է, որ «նա» պիտի «վայրենի մարդ լինի»: Այն միտքը, թե իսլամական հավատքի մեջ գոյություն ունի խաղաղ մի դաս, չի հաստատվում ո՛չ Աստծո Խոսքով, ո՛չ էլ Ղուրանով:

Դանիելի գրքի վեցերորդ գլխում պատկերված երկու նախագահների և հարյուր քսան իշխանների խաբեությունը նույնացնում է այն խաբեությունը, որ պիտի գա տասը թագավորների վրա, երբ նրանք առաջնորդվեն հավատալու, թե Հռոմի վերահսկողության ներքո մեկ համաշխարհային կառավարություն հաստատելու նպատակը և հրատապությունը իսլամական պատերազմի սաստկացող ճգնաժամին արձագանքելն է, որը «երրորդ Վայ»-ն է: Երբ գազանի պատկերը կանգնեցվի և գորացվի «խոսելու» համար, աշխարհը չափազանց ուշ կիմանա, որ պապականության նպատակն այն է, որ անդրադառնա նրանց, ովքեր պահում են յոթերորդ օրվա շաբաթը (Դանիել), և ոչ թե այն թշնամուն, որ անպահպան հարավային պարսպով ներս սողոսկեց:

«Աստծո խոսքը նախագգուշացրել է մոտալուտ վտանգի մասին. եթե սա անտեսվի, բողոքական աշխարհը Հռոմի նպատակներն իրականում ինչ են՝ կիմանա միայն այն ժամանակ, երբ որոգայթից խուսափելու համար արդեն չափազանց ուշ կլինի: Նա լուր աճում է դեպի գորություն: Նրա վարդապետությունները իրենց ազդեցությունն են գործում օրենսդիր դաշիժներում, եկեղեցիներում և մարդկանց սրտերում: Նա կուտակում է իր բարձր ու զանգվածեղ շինությունները, որոնց գաղտնի խորքերում պիտի կրկնվեն իր նախկին հալածանքները: Անաղմուկ և աննկատ նա ամրացնում է իր ուժերը, որպեսզի առաջ տանի իր սեփական նպատակները, երբ գա հարվածելու իր ժամանակը: Այն ամենը, ինչ նա ցանկանում է, նպաստավոր դիրք է, և դա արդեն նրան տրվում է: Մենք շուտով կտեսնենք և կզգանք, թե ինչ է հռոմեական տարրի նպատակը: Ով որ կհավատա և կհնազանդվի Աստծո խոսքին, դրանով իսկ

նախատինք և հալածանք կկրի»: Մեծ պայքար, 581:

Միավորված ազգերի կազմակերպության այն խաբեությունը, որ իրականացվում է պապականության կողմից և առաջ է բերում նրանց սրտերի վրեժխնդրությունը, հաճախ պատկերվում է Սուրբ Գրքերում, և Դարեհի պատմությունն այս ճշմարտության առաջնային օրինակն է: Դա մի խաբեություն է, որ նախ իրագործվում է Միացյալ Նահանգներում, ապա կրկնվում ողջ աշխարհի վրա: Այս ճշմարտությունը նույնացվում է Եղիայի և Հեզաբելի պատմության մեջ, ապա կրկին՝ Հովհաննես Մկրտչի և Հերովդիայի պատմության մեջ, ինչպես նաև Քրիստոսի խաչելության մեջ: Իսլամի կողմից ազգերին բորբոքելը այն հնարքն է, որ գործադրվում է պապական իշխանության կողմից և նրան տալիս է այն նպաստավոր դիրքը, որպեսզի հարձակվի շաբաթապահների վրա ամբողջ աշխարհում:

Իսլամի առաջին հիշատակումը Սուրբ Գրություններում Իսմայելի ներմուծումն է, և աշխարհի վախճանին վերաբերող այն դերը, որ իսլամին վերագրվում է՝ աշխարհը համընդհանուր խուճապի մատնելը, որպեսզի նրանք որպես լուծում ընդունեն ցանկացած առաջարկ, հենց այն է, ինչը հնարավորություն է տալիս, որ խաբեությունը գործադրվի: Այդ խաբեությունն է, որ մղում է Միավորված ազգերի կազմակերպությանը (տասը թագավորներին) կատարել Աստծո կամքը և համաձայնել իրենց թագավորությունը (յոթերորդ թագավորությունը) հանձնել պապականությանը (գազանին):

Դարիոսով և մյուս մարգարեական գծերով պատկերավորված խաբեությունը ներառում է Իսլամի դերը՝ ազգերին բարկացնելու գործում, այն վերջնական պատճառը, որի համար պապականությունը կործանվում է Միավորված ազգերի կազմակերպության կողմից, և նույնքան նշանակալից կերպով՝ այն մատնանշում է այն հանգամանքները, որոնք շրջապատում են ութերորդ թագավորության առեղծվածը, որը յոթից է և հաստատվում է որպես ժամանակակից Բաբելոնի գլուխ:

Դանիելը առյուծների գուբում չափազանց բարդ մարգարեական պատկերացում է, սակայն դրա ըմբռնումը հնարավոր է միայն այն ժամանակ, երբ կիրառվում է «գիծ առ գիծ» մեթոդաբանությունը:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք Դանիելի գրքի վեցերորդ գլուխը:

«Երբ մենք՝ որպես ժողովուրդ, հասկանանք, թե այս գիրքն ինչ է նշանակում մեզ համար, մեր մեջ մեծ վերածնունդ կերևա»: Testimonies to Ministers, 113.